

θημάτων, ἐπ' ἀγαθῷ καὶ ὠφελείᾳ τοῦ ἔθνους, ἡ Μ. Ἐκκλησία προτροπή καὶ συστάσει τοῦ ἀειμνήστου Σαμουήλ, μετεκαλέσατο τὸν ἐκ τῆς Αἴνου ἐπὶ μαθήσει διακρινόμενον Ἰωάννην τὸν Φιλαλήτην, τὸν καὶ νῦν εἰσέτι, καὶ τοι ὑπέργηρον, εὐκλεῶς ἐν τῇ Σχολῇ διδάσκοντα μαθητὴν μὲν τοῦ Ν. Λογάδου καὶ Σαμουήλ, ἔπειτα δὲ φοιτήσαντα καὶ εἰς τὸ τῆς Ἑλλάδος Πανεπιστήμιον, ἐγκρατὴ τῆς Φιλολογίας, Λατινικῆς τε καὶ Γαλλικῆς, καὶ Μαθηματικῶν καὶ Φιλοσοφίας οὐχὶ ἄμοιρον. Οὗτος ἀφικόμενος ἐνταῦθα προθύμως ἀνεδέξατο τὴν τῶν Γραμματικῶν διδασκαλίαν, τῆς Γεωγραφίας καὶ τῶν στοιχειωδῶν Μαθηματικῶν, ἀνακουφίσας οὕτως ἀπὸ τοῦ πολλοῦ βάρους τῶν μαθημάτων τὸν ἤδη γηραιὸν αὐτοῦ διδάσκαλον Σαμουήλ, διδάσκοντα τότε τὴν φιλοσοφίαν, Ῥητορικὴν καὶ Θεολογίαν, προσληθῆντος καὶ ἐτέρου διδασκαλοῦ τῶν ἐλασσόνων τάξεων. Τότε ἐν τῇ Σχολῇ εἰσήχθη ἡ Ἱστορία, τὰ Λατινικά, (ὧν διδάσκαλος ἦν ὁ γηραιὸς καὶ πολυέστωρ Σκαρλάτος ὁ Βίλκιος), ἡ Γαλλικὴ καὶ ἡ Φυσικὴ (ὑπὸ τοῦ Κ. Μ. Κοντογούρη διδασκόμεναι), καὶ ὁ τῶν Μαθηματικῶν κύκλος κατέστη εὐρύτερος· ὅτε δὲ καὶ ὁ Κ. Εὐθυβούλης, ἐπιδημήσας ἐξ Εὐρώπης, τὴν τῶν ὑψηλωτέρων Μαθηματικῶν διδασκαλίαν καὶ μετὰ ταῦτα τῆς Φιλοσοφίας ἀνέλασε, λαμπρὸν τὸ μέλλον ὑπέφαινε τῇ Σχολῇ ἀρξάμενη ἐπὶ τὰ μείζω χωρεῖν καὶ προάγεσθαι. Ἀνατεθείσης δὲ καὶ τῆς Ῥητορικῆς τῷ Κ. Ι. Φιλαλήτῃ, ὁ Σαμουήλ διετέλει σχολάρχων καὶ τὴν Θεολογίαν διδάσκων, ἄχρις οὗ (κατὰ τὸ 1847), παραιτηθεὶς διὰ γῆρας τῆς Σχολαρχίας, διεβίου ἀπὸ τῶν μαθημάτων σχολάζων, καὶ μέχρι τοῦ 1855 ζήσας εὐκλεῶς, ἀπὸ τῆς ἀλάγῃ τοῦ βίου. Ἀπὸ τῆς σχολαρχίας τοῦ Σαμουήλ τὰ τῆς Σχολῆς μετεβλήθησαν, καὶ τὰ μαθήματα αὐτῆς διενεμήθησαν εἰς πλείονας διδασκάλους, οὕτως ὥστε ἕκαστος διδάσκαλος ἐν τῇ δυνάμει τὸ πολὺ μόνον μαθήματα νὰ διδάσκη. Σχολάρχαι δὲ καὶ ἐπόπται αὐτῆς καθίσταντο Ἀρχιερεῖς περὶ τὴν τάξιν καὶ εὐκοσμίαν καὶ τὴν ἄλλην διοίκησιν τῆς Σχολῆς ἀσχολούμενοι, ἀπὸ τῆς λαγμένης δὲ πάσης διδασκαλίας, μέχρις οὗ ἡ Σχολὴ περὶ τὰ τέλη τοῦ 1849 μετετέθη αὐθις εἰς Φανάριον, ἐνθα καὶ σήμερον δια-